τὴν καρδιά μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ οἶκτο γι' αὐτήν.

—Εἶμαι πολὺ κουρασμένη, μοῦ εἶπε, καὶ θὰ ἐτοιμασθῶ ἀμέσως νὰ πλαγιάσω, Μίλσομ... Μοῦ πῆρες τὶς σταγόνες ;.. Ἄ!.. εὐχαριστῶ!... Δὲν σὲ χρειάζομαι πειὰ ἀπόψε!...

Ἡ Λαίδη Ντόλλυ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τουαλέττας της καὶ ἐγὼ ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ὅταν μιὰ φωνὴ τρόμου τῆς κυρίας μου μ' ἔκανε νὰ σταθῶ ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουν. Ὁ Σὲρ Χοῦμπερτ μὲ τὶς πυτζάμες του στεκόταν στὴ μέση τῆς κάμαρας μ' ἕνα ποτήρι στὸ ἕνα χέρι, ἐνῶ στὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ μικρὸ μπουκαλάκι ποὺ εἶχα φέρει ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο καὶ ἔχυνε τὴ χλωράλη στὸ ποτῆρι. Ἡ Λαίδη Ντόλλυ χύμηξε σὰν τρελλὴ καὶ πέταξε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της. Καθὼς ἔπεφτε τὸ ποτῆρι καὶ γινόταν χίλια κομμάτια, ἡ Λαίδη Ντόλλυ ἄρχισε νὰ γελᾶ καὶ νὰ μιλᾶ συγχρόνως νευρικά.

—Σὲ τέτοιο σημεῖο ἔφθασες λοιπόν, Χοῦμπερτ ; Ἤξερα πὼς ἐνεχυρίασες τὸ διάδημα προτοῦ... τὸ ἐνεχυριάσω ἐγὼ... μὰ ἐγὼ παίζω στὰ χαρτιά... ἐσὺ ὅμως ;.. Κλαμμιὰ γυναίκα μήπως ;..

—Ναί! ἀποκρίθηκε ὁ Σὲρ Χοῦμπερτ μὲ ψυχραιμία, ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, Ντόλλυ, καὶ ἡ γυναίκα αὐτή... εἶσαι σύ! Ἐνεχυρίασα τὸ διάδημα, γιατὶ ἤξερα πὼς γρήγορα ἢ ἀργὰ ἐκεῖ θὰ κατέληγες... Θεώρησα λοιπὸν προτιμότερο καί... ἀξιοπρεπέστερο νὰ ζητήσης συνδρομὴ ἀπὸ τὸ βιβλιάριο τῶν τσὲκ τοῦ ἀνδρός σου... ἀλλά... γιὰ μικρότερα χρέη στὸ ἑξῆς, σὲ παρακαλῶ!..

Ἡ Λαίδη Ντόλλυ τὸν κύτταξε σαστισμένη, κατόπιν εἶπε :

—Καλά! Μά... γιατὶ θέλησες τότε ν' αὐτοκτονήσης ;

—Ὦ! ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα μικρὸ μάθημα γιὰ σένα! Συγχώρεσέ με γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ κωμωδία ποὺ σοῦ ἔπαιξα. Ἀλλά, φοβήθηκα μήπως δὲν μοῦ ἐμπιστευθῆς τὴ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι σου. Ὁ τρόμος σου, σὲ ἀνάγκασε νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῆς τὴν ἀλήθεια. Πές μου, πόσα χρήματα σοῦ χρειάζονται, Ντόλλυ, γιὰ νὰ σοῦ ὑπογράψω ἕνα τσὲκ καὶ αὔριο θὰ πάω νὰ πάρω πίσω τὸ διάδημα ἀπὸ τὸν Πράττς... Φαντάζομαι πὼς αὐτὸς ὁ ἠλίθιος θὰ πίστεψε πὼς εἶμαι ἀλήθεια στενοχωρημένος...

Διακοιτικά, ἔφυγα σιγὰ-σιγά, ἐνῶ ἡ Λαίδη Ντόλλυ ἔπεφτε στὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της. Δὲν μοῦ ἔκαναν πειὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ συμβάν. Μονάχα δυὸ μέρες κατόπιν ὁ Σὲρ Χοῦμπερτ, καθὼς περνοῦσε κοντά μου στὸ διάδρομο, μοῦ ἔβαλε κρυφά, στὸ χέρι ἕνα φάκελλο.

Εἶχε μέσα ἕνα τσὲκ ἑκατὸ λιρῶν στ' ὄνομά μου!..

Ὁ Κλάϊβ Μπροῦκ

ΟΜΙΛΕΙ ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Ἡ Ἱσπανίδες, εἶνε ἡ πιὸ πιστὲς στὸν ἔρωτα ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς Εὐρώπης. Τὰ αἰσθήματά τους εἶνε εἰλικρινῆ καὶ σταθερά. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ θελήσουν νὰ παίξουν μὲ τὴν καρδιά τους. Μέσα στὴν καρδιὰ κάθε Ἱσπανιόλας εἶνε κρυμμένο ἕνα στιλέττο.

* * *

Ἡ Ἰταλίδες, εἶνε πολὺ ἐρωτιάρες.

* * *

Ἡ Ἀγγλίδες, εἶνε παραπονιάρες. ἀγαποῦν μὲ πάθος, ἀλλὰ τὸ κρύβουν... ἀπὸ σεβασμὸ στὴν ἐθιμοτυπία!

* * *

Ἡ Γερμανίδες, εἶνε τρυφερὲς καὶ γλυκειές, ἀλλὰ τόσον μονότονες, ποὺ σὲ κάνουν νὰ τὶς βαρειέσαι γρήγορα.

* * *

Ἡ Γαλλίδες, εἶνε πνευματώδεις, κομψὲς καὶ ἡδυπαθεῖς, ἀλλὰ πάντα λένε ψέμματα.

* * *

Ἡ Ρωσσίδες, εἶνε ἐρωτιάρες, μὰ καὶ καλόκαρδες.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ἄρθρο τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Κλάϊβ Μπροῦκ)

Καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸν κινηματογράφο, ὅλες ἡ γυναῖκες νοιώθουν ἰδιαίτερη προτίμησι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς δράσεως, στοὺς ἰσχυροὺς ἄνδρες, τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ δειλιάσουν. Ἡ γυναῖκα, κατὰ κανόνα σχεδόν, προτιμᾶει πάντα τὸν ἀρρενωπὸ ἄνδρα. Ὅταν λέω ἀρρενωπὸ ἄνδρα, μεταχειρίζομαι μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἔκφρασι τῶν στούντιο. «Ἀνθρώπους δράσεως», «ἀρρενωποὺς», δὲν ἐννοῶ μονάχα τοὺς ἀτρομήτους ἱππότες τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων. Δὲν λέω δηλαδὴ ὅτι ὁ ἐρωτας τῶν γυναικῶν στρέφεται μονάχα πρὸς τοὺς «ἀγριανθρώπους», τοὺς ἀνθρώπους τῆς γροθιᾶς, ἂν καὶ πολλοὶ τὸ ὑποστηρίζουν κι' αὐτὸ καὶ φτάνουν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ λένε πὼς ἡ περισσότερες γυναῖκες, ζητοῦντας τὸν....«ἀρσενικώτερον» ἄνδρα, τρελλαίνονται γι' αὐτοὺς ποὺ νοιώθουν πὼς θὰ τὶς ἔδερναν περισσότερο ! Αὐτὰ εἶνε ὑπερβολές, εἶνε φιλολογία. Λέγοντας ἀρρενωπὸν ἄνδρα, ἐννοῶ ἕναν ἄνδρα ἰσορροπημένο καὶ μυαλωμένο, κύριο τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν πράξεών του, ἕναν ἄνδρα ἱκανὸν νὰ ἠηδάη τὶς δύσκολες περιστάσεις, ποὺ τοῦ τυχαίνουν, ἀτσαλάκωτος, ἕναν ἄνδρα ποὺ νὰ μὴ τὸν τρομάζῃ ἡ μοναξιά, παρὰ ν' ἀντλῇ ἀπ' αὐτὴ θάρρος καὶ ἐνεργητικότητα. ἕναν ἄνδρα ποὺ νὰ μὴν τοῦ βάζῃ χειροπέδες ἡ σκέψις, ἀλλὰ νὰ τὸν ὁπλίζῃ μὲ νέα δραστηριότητα.

Βέβαια, τὸ φυσικὸ θάρρος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά, ἴσως τὸ κυριώτερο, τῶν ἰσχυρῶν ἀνδρῶν.

Εἶνε ἐπίσης φαινόμενο πολὺ περίεργο τὸ ὅτι ἡ γυναῖκες, μὲ τὴν ἰδιαίτερη διαίσθησι ποὺ ἔχουν, νοιώθουν κάποια δυσπιστία καὶ κάποια ἀποστροφὴ στοὺς ἄνδρες, ποὺ λένε πολλά, ποὺ μιλοῦν ὡραῖα, στοὺς «ὡμορφονειούς», καὶ γενικὰ στοὺς ἄνδρες ποὺ διαπρέπουν μὲ ἐπιφανειακὰ προσόντα. Ἐξ ἐναντίας αἰσθάνονται ὅτι ὅλη ἡ γοητεία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶνε ψεύτικη. Νοιώθουν βέβαια εὐχαρίστησι βλέποντας τέτοιους ἄνδρες νὰ τοὺς κάνουν κόρτε, μὰ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τους τοὺς συχαίνονται. Ξέρουν καλὰ πὼς οἱ ἐλαφρόμυαλοι αὐτοὶ καὶ φανταχτεροὶ ἄνδρες δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν καλοὶ σύζυγοι, πὼς δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὶς ὑπερασπίσουν καὶ νὰ τὶς κάνουν εὐτυχεῖς.

Αὐτός, ποὺ ὀνειρεύονται ἡ γυναῖκες γιὰ σύζυγο, εἶνε ὁ σωστὴ καὶ ἰσχυρὸς ἄνδρας. Κυττάξετε γύρω σας καὶ θὰ πεισθῆτε πὼς τέτοιοι ἄνδρες σπανίως μένουν ἐργένηδες.

Αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες συνηθίζω νὰ ἐνσαρκώνω, παίζοντας στὸν κινηματογράφο.

Μὴ μοῦ λέτε γιὰ γοητεια κλπ. Ὅταν περάσουν τὰ χρόνια κι' ἡ γυαλάδα τῶν σωματικῶν χαρισμάτων θαμπωθῆ, ἐκεῖνο ποὺ μένει εἶνε μόνο ἡ βαθειὲς ἀρετὲς τοῦ χαρακτῆρος ἑνὸς ἀνδρός. Τὸ θάρρος του στὴ ζωή, ἡ ἀγνότης του καὶ ἡ δύναμις τῶν αἰσθημάτων του. Ἀπ' αὐτὰ κυρίως ἔχουν ἀνάγκη ἡ γυναῖκες. Ἔχουν ἀνάγκη ἐγκάρδιας συντροφιᾶς καὶ ὑποστηρίξεως καὶ ὅσες ἀρετὲς δὲν βρίσκουν στοὺς ἄνδρες τους, τὶς ὀνειρεύονται γιὰ τὰ παιδιά τους. Ὅταν μάλιστα χαρίζουν στὰ παιδιά τους στρατιωτάκια, δὲν τὸ κάνουν γιὰ νὰ ξιυτνήσουν τὰ φιλοπόλεμα καὶ αἱμοβόρα ἔνστικτά τους, ὅπως φοβοῦνται οἱ ἀντιμιλιταρισταί. Τὸ κάνουν γιατί αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀθῶα παιγνίδια συμβολίζουν στὴν ἀντίληψί τους τὸ ἠθικὸ θάρρος καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ἀσφάλεια. Πρέπει τὸ ἀγόρι νὰ μάθῃ νὰ εἶνε γενναῖος καὶ νὰ κυβερνᾶη καλά. Γιὰ τὴ σύζυγο, καθὼς καὶ γιὰ τὴ μητέρα, αὐτὲς ἡ ἀρετὲς εἶνε οὐσιώδεις. Καὶ εἶνε νὰ γελάη κανείς, ὅταν βλέπει μερικοὺς νὰ παρεξηγοῦν τὸν συμβολισμὸ αὐτὸν τῶν γυναικῶν καὶ νὰ φαντάζωνται πὼς ἀρκεῖ νὰ φορέσουν μιὰ στρατιωτικὴ στολή, γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν καρδιά τους.

Νά, λοιπόν, γιατί οἱ φιλόδοξοι νέοι ἀγωνίζονται καὶ θέλουν νὰ κυριαρχήσουν. Κάνουν σπὸρ ὄχι γιατί τοὺς ἀρέσει νὰ κλωτσοῦν τὴν μπάλλα, μὰ γιατί νοιώθουν πὼς στὶς γυναῖκες, ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ἀγαπήσουν, ἀρέσουν οἱ ἀποφασιστικοὶ ἄνδρες, μὲ τοὺς γεροὺς μῦς, μὲ τὴν ἀτλῆ καὶ δυνατὴ καρδιά, κ' ὄχι οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ σνάπι, ποὺ τὶς περιτριγυρίζουν.

ΚΛΑΪΒ ΜΠΡΟΥΚ